

XLIV.

Betræknings

over

Forflag til Lov om Egtteffabets Stiftelse.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 20de Mai 1882.)

Udvalget er enigt om, at de Mlemper, der f. Ex. jævnlig har vist sig ved Fraskiltens Biele, baade fra Statens og fra Kirkens Synspunkt nødvendiggjør en Endring i den nuværende Egtteffabetslovgivning, saa kirkelig Biele ikke længer bliver den eneste Form, hvorunder Folketirkens Medlemmer kunne slutte et retsgyldigt Egtteffab. Men medens et enkelt Medlem af Udvalget (Dahl) i saa Henseende anser det for tilstrækkeligt at tillade de af Folketirkens Medlemmer, som maatte ønske det, at afflutte deres Egtteffab under en borgerlig Form, maa det øvrige Udvalg erklære sig enigt i det foreliggende Forflagets Grundtanke, hvorefter den Handling, der giver Egtteffabet dets borgerlige Gyldighed, bliver ens for alle Statens Borgere, og det ganske overlades til dem selv, hvorvidt de derefter ønske Kirkens Belsignelse over deres Egtteffab.

Som Forholdet nu er, foregaar der ved den folketirkelige Biele to forskellige Ting: Paa den ene Side modtager Egtteffabet sin borgerlige Gyldighed ved at indgaaes for Presten i hans Egenkab af Statens Embedsmand, der har at paase, at de Betingelser ere opfyldte, som Statens Love stiller, og paa den anden Side lyser Presten i sin Egenkab af Kirkens Tjener den kirkelige Belsignelse derover og erklærer det for et ret Egtteffab ikke blot for Mennesker, men ogsaa for Gud. Men da begge disse Handlinger ere sammensmeltede til een, bliver den kirkelige Side deraf ligesaa tvungen, som den borgerlige er og nødvendig maa være, og da dette ikke er stemmende med vor Lovgivnings hele øvrige Udvikling, hvorunder det (f. Ex. med Hensyn til Daab og Nadver) er erkendt, at Staten heller ikke overfor Folketirkens Medlemmer er berettiget til at paangbe en kirkelig Belsignelse, vil det derfor være naturligt

at stille de to Handlinger ad, saa den borgerlige ligesom hidtil bliver tvungen, medens den kirkelige bliver frivillig. Man har ganske vist indvendt, at der vilde øves en vis Tvang mod Folketirkens Medlemmer, hvis de Alle skulde stifte deres Egtteffab under borgerlige Former, og at de først vilde blive fuldstændig frit stillede, naar man gav dem Lov til at vælge mellem kirkelig og borgerlig Biele; men selv affet fra det for Folkets Bevidsthed Bildebende, der kunde ligge i ved den kirkelige Biele at bevare Sammenblandingen af to saa forskellige Ting som Kirkens Belsignelse over Egtteffabet og Statens Anerkjendelse af dets Retsgyldighed, turde denne Betragtning desuden i det Væsentlige hero paa en Misforstaelse. Thi enten den borgerlige Side af Egtteffabets Afslutning bestaar som en Handling for sig selv, eller den er sammensmeltet med den kirkelige, er den i Birkeligheden lige tvungen, og der lægges altsaa slet ingen ny Tvang paa Folketirkens Medlemmer ved at adskille de to Handlinger. Kun bliver det derved fuldstændig klart, at den kirkelige Biele er en frivillig Sag, som Ingen behøver at søge, medmindre han føler Trang dertil, medens Forholdet, naar man stiller en rent borgerlig og en borgerlig-kirkelig Form for Egtteffabets Indgaaelse ved Siden af hinanden til frit Valg, efter al Sandsynlighed vil blive opfattet saaledes af Folket, at den rent borgerlige Form er en ringere og mindre betydningsfuld, som nærmest kun er bestemt for dem, der er i bevidst Modsetning til Folketirken, eller som agter at indgaa et Egtteffab, hvorimod der kan reises grunde Indvendinger fra kirkelig Side. Men det kan Staten umulig være tjent med, da den maa kræve den fulde Agtelse for et borgerlig afflutet Egtteffab. Og hvad endelig de Belsignelser angaar, som hidtil — ved